

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GASDUIVEL

N° 2677

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GASDUIVEL

HOOFDSTUK I.

DE AANRIJDING

De zwaargebouwde chauffeur van de grote, gesloten wagen deed be-
sluit alles wat hij kon om nog tijdig
te remmen, maar de man, die de
tweede wagen bestuurde, die plotse-
ling uit een zijstraat kwam schie-
ten, verkeerde blijkbaar in de ver-
onderstelling, dat hij juist het tegen-
overgestelde moest doen en dan nog
net wel voorbij de ander zou kun-
nen glippen, door zijn gaspedaal
helemaal in te drukken, maar zijn
berekening faalde volkomen en met
een daverende klak boorde de grote
wagen zich in de andere.

De auto's waren blijkbaar niet
allebei even solide. De gesloten wa-
gen won het ruimschoots en het was
dan ook geen wonder, dat de klei-

nere, die uit de zijstraat te voor-
schijn was gekomen, het onderspit
moest delven, zodat er weinig meer
van overbleef dan een vormeloze
massa metaal, waar de chauffeur, de
enige persoon, die in het wagentje
had gezeten, bloedend uit te voor-
schijn kroop, met een diepe snee,
dwars over zijn wangen.

Aanrijdingen in een stad als New-
York zijn aan de orde van de dag
en zelfs van de nacht, maar toch
trekken zij altijd nog genoeg nieuws-
gierigen en ook, wat vanzelf spreekt,
een politieagent, die wel altijd in
de buurt is.

De aanrijding had bovendien
plaats op een druk punt, in het har-
tje van de stad, namelijk op de hoek

van de 110de straat en de Fifth Avenue en dat nog wel op een spitsuur, ongeveer één uur 's namiddags, wanneer de magazijnen en winkels, de kantoren en de stations weer vol personeel lopen, na het lunchuur.

Onmiddellijk nadat de grote wagen zo plotseling tot stilstand was gebracht, werd het voorportier opengegooid en een soort reus wrong zich daaruit met een dreigende blik, die weinig goeds voorspelde voor de tegenpartij.

Hij bond echter onmiddellijk in, toen hij merkte in welke toestand de betreffende chauffeur zich bevond. De uitdrukking op zijn brede gezicht veranderde direkt en met een soort medelijdend geknor boog hij zich over de man heen en tilde hem voorzichtiger op, dan een moeder het haar kind had kunnen doen.

De man was bewusteloos geraakt en lag met een doodsbleek gezicht in zijn sterke armen.

De reus werd op de voet gevolgd door een tweede man, elegant gekleed, niet jong meer, die blijkbaar naast hem had gezeten, en nu een blik wierp op de gewone chauffeur.

— Het was mijn schuld niet, werkelijk niet, mylord, zei de Hercules zachtjes.

— Verontschuldig je niet, James, je hebt gedaan wat je kon om het ongeluk te vermijden. Ik zie daar aan de overkant een apotheek, draag hem daar maar binnen. Ik zal...

De spreker hield plotseling op, keek verbaasd rond, haalde zijn neus op en zei toen snel:

— Draag hem vlug weg, ik kom direkt.

Juist op hetzelfde ogenblik, dat er een agent kwam aanlopen, terwijl een man van de motorbrigade in de verte naderde, liep de heer, die door de chauffeur met de Engelse titel van Mylord had aangesproken, vlug om de geraamde wagen heen, keek

naar het nummerbord en prentte zich het nummer goed in het geheugen.

Toen zei hij rustig tegen de omstanders, die hoe langer hoe dichter opdrongen:

— Als ik u was, zou ik niet te dichtbij komen. Het is hier vrij gevaarlijk.

— Maar voor de duivel, dat lijkt wel traangas, riep de agent, die al klaar stond met « bonboekje » en potlood. Terug jullie!

Voor een paar omstanders was het al bijna te laat, want een onzichtbare damp, steeg op uit de overblijfselen van de kleine wagen en verspreidde zich snel.

— Waar is de chauffeur van die gaswagen? bulderde de agent.

— De man is zwaar gewond; ik hem door mijn chauffeur in die apotheek daar laten dragen, antwoordde de gevraagde.

De agent nam met het oog van een kenner de situatie op. Het was duidelijk te merken aan de manier waarop de wagens stonden, dat de kleine auto de grote voorrang had moeten verlenen en dit niet had gedaan.

Daar ook hem de verdachte, prikkelende en adembenemende lucht onmiddellijk was opgevallen, maakte hij, met behulp van de twee inmiddels aangekomen motoragenten, ruim baan, ofschoon dat lastig genoeg was, want ook de agenten raakten bijna onder de invloed van het gas, dat zonder enige twijfel afkomstig was uit een cylinder, die een liter of vijf moest kunnen bevatten en die gebarsten op de bodem van het gehavende wagentje lag.

Het duurde bijna een half uur voor het gevaarlijke gas zich voldoende verspreid had, en die tijd gebruikte de agent om een paar getuigen te ondervragen, die eenparig de

schuld van de chauffeur van de kleine wagen aantoonde, en deze man zelf een paar vragen te stellen, toen hij weer bij kennis was.

Het bleek dat de gewonde een rib had gebroken, een voet ernstig had verstuikt en een paar diepe sneden in wangen en voorhoofd had gekregen.

En toen kwam natuurlijk ook de vraag naar voren, waarheen die cylinder met gas, vervoerd had moeten worden, hoe de man aan het gevaarlijke goedje kwam en waar zijn geleidebrief was, die in bijna ieder land vereist wordt, bij het vervoer van gevaarlijke of ontplofbare stoffen.

Bij het horen van die vraag, scheen de chauffeur plotseling weer veel erger te worden, tenminste hij liet een onduidelijk, kreunend geluid horen, maakte een vaag gebaar, rolde eerst wat met de ogen en sloot ze toen.

— Nu, dat zal wel worden uitgezocht, bromde de agent. Uw naam en adres, mijnheer, alstublieft?

Deze vraag was gericht tot de lange Engelsman, met zijn gedistingeerde uiterlijk, die, naar het scheen, na een kleine aarzeling antwoordde:

— Graaf Seymour Palmhurst. En mijn adres is, tenminste voorlopig, Majestic Hotel.

De agent noteerde ijverig, keek op zijn horloge, vulde het tijdstip in, noteerde de beide autonummers er bij, klapte zijn boekje dicht en ging toen de nodige maatregelen nemen, om de beide wagens « van elkaar te weken ».

Er kwam een kraanwagen bij te pas, die de kleine wagen optakelde en wegsleepte.

Het bleek dat de grote wagen, weliswaar enigszins gehavend, op eigen kracht verder kon rijden.

Een rit van ongeveer een kwartier bracht de beide mannen tot voor het

zoëven genoemde hotel, waar Graaf Palmhurst uitstapte en een kamer bestelde, en ook een plaats voor zijn wagen in de uitgestrekte garage, bij het hotel.

— Gaan we hier wonen, mylord? vroeg de reus achter het stuur, nieuwsgierig, want hij had zijn meester voor de cirkelvormige toonbank zien staan, waar de namen en de nummers van de logeerkamers doorgaans genoteerd worden.

— Nee, James, antwoordde de andere glimlachend. Maar ik moest die agent een adres opgeven, en ik was er absoluut niet op gesteld, hem het juiste op te geven. En rijd nu maar vlug naar huis, zodat we mijnheer Brand op de hoogte kunnen brengen.

Hij stapte weer in, en de auto reed weg, nu meer dan vijf kwartier aan een stuk, tot aan de grens van een van de noordelijke voorsteden, die zich uitstrekken tot aan de oever van de Oceaan.

Hier stopte de wagen voor een van de kleine, eenvoudige, maar met alle comfort uitgeruste villa's, omgeven door een tuin, die de Amerikaanse zakenman zo graag bewoont, ook al trekt zijn werk hem dag in dag uit naar het hartje van de city, soms twee uren rijden ver.

Er was natuurlijk een garage bij en daar werd de auto ingereden. Terwijl Henderson dit deed, vloekend bij het zien van de verbogen grille en de gedeukte koplampen, ging de ander het huis binnen, deed in de hall zijn overjas uit, wipte met jeugdige soepelheid een trap op, en liep toen een kamer binnen, eenvoudig gemeubileerd als een werkkamer, waar een jonge, blonde man ijverig bezig was met het bestuderen van een stapeltje dagbladen.

— Nu al terug, Edward? riep Charles Brand blij, terwijl hij zijn kranten neergooide. Ik dacht, dat je

van plan was, je onderzoekingsstocht over heel New-York uit te strekken.

— Dat was ik ook van plan, Charles, maar ik voelde er weinig voor met een gehavende wagen verder te gaan.

— Is er een ongeluk gebeurd? riep Brand verschrikt.

— Een aanrijding. Het had weinig te betekenen, tenminste voor James en mij. Alleen was ik verplicht, tot mijn spijt, mijn pseudo-niem op te geven aan een ijverige agent, en snel een adres te bedenken. Aangezien ik geen zin had dit huis al te bekend te maken, noemde ik de Majestic en was ik wel verplicht daar een kamer te huren, die ik waarschijnlijk niet eens zal betreden. Alleen heb ik natuurlijk verzocht, eventuele stukken van de politie voor mij aan te nemen en te bewaren. Ik ben namelijk bang, dat ik wel als getuige zal moeten verschijnen. Mijn nummer is natuurlijk opgenomen. Intussen, dit alles stelt niets voor in vergelijking met de zonderlinge ontdekking, die wij deden, de politie en ik. Die ernstig gewonde chauffeur vervoerde namelijk niets meer of minder dan een cylinder met een of ander gas.

— Vloeibaar gas? Dat is een heel gevaarlijke onderneming, lijkt mij, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld. De cylinder brak, de vloeistof verspreidde zich en als de agent de mensen niet teruggedrongen had, zouden er waarschijnlijk ongelukken zijn gebeurd. En die zouden toch gebeurd zijn, als de cylinder helemaal gevuld was, wat waarschijnlijk niet het geval is geweest. Maar ik vraag mij af, hoe de chauffeur aan dat gevaarlijke goedje kwam en wat hij er mee van plan was. Om kort te gaan, ik wil onderzoeken wie de eigenaar is van die wagen, zoals ook de politie dat wel zal doen, hoewel met verschil-

lende doelen. Ben je hier klaar met je werk?

— Bijna. Wil je, dat ik met je meega?

— Als je tenminste op het ogenblik niets beters te doen hebt. Ik heb hier het nummer van de auto en een blik in de registers van het bureau van uitgifte van nummerbewijzen, zal wel voldoende zijn.

Brand stopte zijn stapel kranten vlug in een la, deed er een paar volgetikte vellen papier bij, bezaaid met data en namen, greep zijn hoed en liep naar Raffles, die al bij de deur stond te wachten.

In de ruime garage stond nog een tweede wagen, klein maar heel snel, en deze zouden zij gebruiken op hun onderzoekingsstocht.

Anderhalf uur later wist Raffles wat hij weten wilde. De eigenaar van de auto, die met de zijne in botsing was gekomen, heette Ernest Dorcas en woonde in de Shephard Street, een van de oudste straten van New-York, niet ver van het uiterste punt van Manhattan, daar, waar de reusachtige wolkenkrabbers staan.

De New-Yorker noemt deze buurt doorgaans de « tip of Manhattan ».

Zodra Raffles dit wist, verloor hij geen tijd, maar stapte met Brand weer in de snelle wagen en reed langs eindeloze, lijnrechte straten, tot in het hartje van Manhattan, waar de wolkenkrabbers bij tientallen uit de rotsige bodem oprezen, veertig, zestig en zelfs meer verdiepingen hoog, als trotse getuigen van de energie en de durf van de bewoners van deze merkwaardige stad.

Shephard Street bleek een niet al te brede straat te zijn, evenwijdig lopend met de kade, waar tal van pieren gebouwd zijn, en op ongeveer een kwartier rijden van de Brooklyn Bridge.

Het is een vreemde buurt, want

men vindt hier nog, al zijn het er niet veel, huizen uit het begin van de zeventiende eeuw, naast de produkten van de modernste architectuur, die zich bijna uitsluitend bedient van staal, beton en glas.

In een van die oude huizen, vier verdiepingen hoog, met een brede, gebeeldhouwde deur in het midden van de gevel, bleek Ernest Dorcas te wonen.

Zijn naam stond te lezen op een bewerkte koperen plaat naast de deurpost, waarop zelfs de overblijfselen van een klopper nog te zien waren, terwijl onder zijn naam het woordje juwelier prijkte.

Brand keek Raffles eens aan, en zei schouderophalend:

— Ik heb nog nooit gehoord dat een juwelier zich ophoudt met bedwelmende gassen.

— Tegenwoordig is alles moge-

lijk, beste kerel, en ik verzeker je, dat de combinatie niet eens zo gek is, zei Raffles, het huis opnemend met de blik van de man, die een groot liefhebber is van oudheden. En wat zegt eigenlijk het woord juwelier? Wie weet wat wij ontdekken, als wij dieper op de zaak ingaan. Ik hoop, dat je er zin in hebt, Charles?

— Neem mij niet kwalijk, zie ik eruit als iemand, die er weinig zin in heeft? vroeg Brand verlegen.

— Ja, Charles. Eerlijk gezegd, zie je eruit als iemand, die het liefst met een van die grote schepen daar, naar Engeland zou willen oversteken.

— Oprechtheid tegen eerlijkheid, Edward, dan verradt mijn uiterlijk bij deze gelegenheid mijn diepste gedachten, antwoordde Brand met een zucht.

HOOFDSTUK II.

DE DIAMANT

Raffles bekeek het huis vanaf een afstand nauwkeurig en zei toen, met een glimlach, tot Brand:

— Een mooi, oud huis.

— Oud, maar niet mooi. Ik vind, dat het er griezelig uitziet, zelfs midden op de dag. Het heeft iets van een kleine gevangenis met die grauwe steenkleur, die dikke muren, die ramen, die gelijkvloers overal getralied zijn. Stap je uit?

Er klonk verbazing in zijn stem, toen hij merkte, dat Raffles het por-

tier opende en aanstalten maakte om uit te stappen.

— Ik zal snel terugkomen, Charles. Rijd wat door, tot die hoek daar, en blijf daar op me wachten. Trouwens, er is geen sprake van, dat mij in dat huis gevaar zou kunnen bedreigen.

— Daar ben ik niet zo zeker van, gaf Brand op ernstige toon te kennen. Een man, die van dat gevaarlijke goedje laat vervoeren, is tot nog heel wat erger dingen in staat.

Wisten we maar waarvoor het had moeten dienen, dan konden wij hem dadelijk laten arresteren.

— Het eerste wil ik ook graag weten en daarom ga ik mijnheer Dorcas opzoeken. Het is merkwaardig, hoe snel jij tegenwoordig dreigt met de politie, als het anderen betreft.

— Maar ik heb de stellige indruk, dat die kerel een hoogst gevaarlijk sujet is, verdedigde Brand zich.

— Wat zou dat, als dat gevaarlijk sujet ook een goed onderwerp is om wat van zijn, ongetwijfeld onrechtmatig verkregen bezit in mijn zak over te hevelen?

Raffles had het portier al dicht gegooit.

En op een toon van wanhoop bromde Brand, die achter het stuur was geschoven:

— Als die kerel werkelijk een schurk is, dan zal hij je toch niet binnenlaten?

— Een vreemde opmerking, zei Raffles spottend. Ik heb iets bij mij, Charles, dat de deuren van al dit soort gevaarlijke huizen onmiddellijk zou open maken.

Hij had de hand in zijn zak gestoken, haalde er een klein doosje uit, een heel gewoon doosje, maakte het open en daar lag, op een bedje van donkere watten, een hele grote, mooie diamant, blauwachtig van kleur, en schitterend in alle kleuren van de regenboog.

— Wat wil je daarmee doen? vroeg Brand ademloos.

— Die wil ik Dorcas ten verkoop aanbieden.

— Maar, dat is onmogelijk. Dat is een van die stenen uit de zaak in de Bishopstreet. Dat is nog geen half jaar geleden geweest. Een heler, die maar een knip voor zijn neus waard is, moet ogenblikkelijk die steen herkennen.

— Charles, je stelt me zo af en

toe voor een raadsel! Daarop reken ik toch. Laat hij die steen maar herkennen en geloven, dat hij op onrechtmatige wijze in mijn bezit kwam, wat overigens met de waarheid volkomen overeen komt. Waarom zou hij anders een heler zijn? Geloof je, dat een heler er zich om bekommert hoe men in het bezit van een prachtige diamant komt? Tot aan die zijstraat alsjeblieft, en wacht daar rustig tot ik terug kom.

Brand zag dat Raffles ongeduldig en prikkelbaar was. Hij zweeg daarom, wel wetend, dat ieder verder woord overbodig zou zijn.

Hij reed langzaam en met tegenzin naar de plek, die hem was aangewezen, telkens omkijkend naar Raffles, op gevaar af, te worden aangereden of een ander aan te rijden.

Raffles had het doosje weer gesloten en in zijn zak laten glijden en liep nu naar de huisdeur van het oude, schijnbaar onbewoonde huis, dat daar stil en somber alleen scheen te rusten.

Er was een bel en toen hij daar op drukte, hoefde hij niet lang te wachten of de zware deur werd geopend door een oude vrouw, een soort moderne heks, met een uiterst ongunstige tronie, die hem even achterdochtig opnam, voor ze weinig gastvrij vroeg:

— Wat wilt u?

— Ik wil mijnheer Dorcas spreken over zaken.

— Hebt u dan een afspraak?

— Dat niet, maar het is hier toch een kantoor?

— Misschien is het een kantoor, maar het is geen dertig cents bazar, waar men zo maar in en uit loopt, zei het oude wijf nors. Naam?

— O, die doet er helemaal niet toe, maar als er dan beslist een naam nodig is, om mij aan te dienen, zeg dan maar, wacht eens, Vrijdag, 13

October, Bishopstreet en zeg erbij, dan zal mijnheer Dorcas het wel dadelijk begrijpen: de Blauwe Hope.

Het is niet zeker of de vrouw er iets van begreep, maar waarschijnlijk is het wel, want haar hele tanige gezicht, vol rimpeltjes, helderde op; zij schommelde vlug weg, nadat ze Raffles kalmpjes weer op de stoep geschoven had, zodat deze gelegenheid kreeg, de omgeving wat nauwkeuriger op te nemen.

Schuin aan de overkant was een grote, blijkbaar druk beklant warenhuis, daarnaast stond een bankgebouw, stevig en onneembaar als een vesting, met zijn armdikke tralies voor de ramen, daarnaast weer een grote zogenaamde super-market en daarop nog andere winkels.

Daar ging de deur weer open, de heks trok Raffles bij een arm naar binnen en ging hem voor door een gang met witte en donkerblauwe tegels, die echter buitengewoon smerig was, naar een soort opkamertje, langs een trapje van vijf treden.

Dat opkamertje was niet groot, donker gestoffeerd, en half donker, want het kreeg alleen licht door een ouderwets, smal raam, dat uitkeek op een binnenplaats, beter gezegd op een betonnen koker, vochtig en zonloos.

Recht tegenover dat smalle raam was in de betonnen muur, aan de overkant van die koker, een tweede raam, dat met houten blinden gesloten was.

Om althans iets te kunnen zien op heldere dagen, had de bewoner van dit oude huis dus zijn bureau vlak naast het smalle raam moeten zetten, dat 's avonds door dikke, wollen gordijnen kon worden afgesloten.

Hij zelf echter zat in de schemering, voorbij het raam, een kleine aapachtige man, met een kale punt-schedel, kleine kraallogjes, heel

dicht bij elkaar, onder een laag, wijkend voorhoofd, een buitengewoon lange, gewelfde bovenlip en brede kaken.

Wat nog meer tot dit aapachtig uiterlijk bijdroeg, was een wonderlijk, gitzwart ringbaardje, en dat waren vooral de lange, magere armen, die nog langer leken in het zwarte, vettige versleten jasje, dat hij droeg.

Het eerste wat hij deed, toen de oude feeks de bezoeker binnenliet, was een brede, groene zonneklep met een ruk boven zijn ogen te trekken en daarna de schakelaar om te draaien van een sterke, elektrische lamp, zodat Raffles in het volle licht stond.

Raffles was echter te ervaren, om deze opzet niet te doorzien, wandelde glimlachend om de tafel heen, ofschoon Dorcas hem met een zwijgend gebaar een stoel aanwees, recht tegenover zich; trok een andere stoel naar zich toe en kwam nu ook half in de schaduw te zitten.

— Mijn ogen zijn niet bestand tegen zo'n schel licht, Dorcas, begon hij kalm, zodra het oude wijf de deur had gesloten, na nog een nieuwsgierige blik op de bezoeker te hebben geworpen.

Dorcas schoof zijn stoel nog wat mee rachteruit, nam Raffles geruime tijd, zonder een woord te spreken, op en begon toen met scherpe, rauwe stem, telkens onderbroken door hoesten:

— Als je de naam van de Blauwe Hope niet genoemd had, zou je hier nooit binnen zijn gekomen. Niemand komt in dit vertrek, zonder introductie. Ik heb leergeld betaald. Wie ben je?

— Ik begrijp, dat het makkelijker voor je is, Dorcas, mij een naam te geven. Noem me maar Quilp.

— Nu dan, mijnheer Quilp, ik houd er niet van om veel woorden

vuil te maken. Wilde je met je introductie zeggen, dat je de bekende Hope-diamant in je bezit hebt?

— Hier is hij, antwoordde Raffles nuchter.

De lange apenarm was al uitgestoken, een soort klauw greep het doosje en opende het, alles met opvallende snelheid.

Bij het zien van de steen liet Dorcas een kreunende-zucht horen, hij boog er zich dicht over heen, greep de steen voorzichtig tussen zijn spitse vingers, legde hem voor zich op een met zwart fluweel bespannen plankje, en begon hem met de grootste aandacht te bestuderen, eerst met het blote oog, toen met behulp van een loupe.

Raffles bekeek, op zijn beurt, de man met zijn koele, onderzoekende blik van de arts, die een zeldzaam ziektegeval voor zich heeft, daarna ging zijn blik, scherp en niets overslaande, langzaam door de kamer, die voor een deel schemerig was.

Hij zag in een hoek, aan dezelfde kant waar zich het raam bevond, een groot gordijn, waarachter waarschijnlijk wel een verbindingsdeur zou zijn.

Aan de rechterzijwand hing een groot, heel oud schilderij, met een laag stof overdekt, waardoor de voorstelling bijna onzichtbaar was geworden en in een bijna zwart geworden, vergulde lijst.

Hij meende echter duidelijk een grote mannenkop te ontdekken als hoofdmotief, geschilderd in de stijl van Frans Hals.

Onder dat schilderij stond een kleine brandkast, die, in tegenstelling met haar omgeving, blijkbaar splinternieuw was, en van een model, dat Raffles, tot zijn eigen verbazing, niet kon thuisbrengen, ofschoon hij er van overtuigd dacht te zijn, dat er geen brandkastfabriek ter wereld bestond, of hij kende al

haar produkten. Misschien was het een kast, speciaal op aanwijzing van die kleine duivel daar, met zijn saterkop, gemaakt.

Daarnaast en bijna in de hoek, stond een heel mooi, oud meubel, een met koper beslagen ladekast, die Raffles bijna onweerstaanbaar aantrok, en al zijn begeerte van oudheidliefhebber opwekte.

In de muur, die tegenover het raam was, bevond zich alleen maar de deur, waardoor hij was binnengekomen en daarboven was een eigenaardig luikje, dat dadelijk de aandacht van Raffles getrokken had en waarvan hij de bedoeling niet al te goed begreep.

Dan kwam de derde muur, waar-tegen een oude, mahoniehouten sofa stond, en ook daarboven hing een oud schilderij, bijna onkenbaar geworden, maar dat waarschijnlijk een zeegevecht moest voorstellen.

Tenslotte kwam de muur met het smalle raam en daarnaast stond een oud-hollandse boekenkast met een stevig slot, waar echter waarschijnlijk wel geen boeken in zouden zitten.

Raffles kreeg alle tijd om een en ander op te merken, want die kleine aap daar, besteedde wel een kwartier aan de bestudering van de steen, nu en dan schorre kreetjes van verrukking slakend.

Toen legde hij met een plotseling gebaar het vergrootglas weg, keek langzaam zijn bezoeker met grote aandacht aan, en zei toen, telkens hoestend en de hand op zijn borst drukkend:

— Dit is de Blauwe Hope diamant, zonder twijfel. Hoe kom je eraan, Quilp?

— Een rare vraag, Dorcas. Zijn de jongens soms gevonden, die dat zaakje in Bishopstreet hebben opgeknappt?

— Dat is waar, die prachtige onderneming heeft de politie niet kunnen bestraffen, hihi! grinnikte Dorcas, Zozo, dus daar heb jij de hand in gehad. Knap, verbaasd knap. Een andere vraag: waarom kom je er juist mee bij mij?

— Maar beste Dorcas, denk je met een loopjongen te doen te hebben, zei Raffles verwijtend. Dacht je dat ik niet bekend ben in de wereld van het nobele gajes?

— Alles goed en wel, maar je bent niet van hier. Ik geloof, dat ik iedereen ken van de vlakte. Kom je uit Chicago?

— Wat doet het ertoe, waar ik vandaan kom? Ik kom je een steen aanbieden. Zeg me, wat je er voor geeft. Ik weet, dat je geen ordinaire sness bent, je weet wat iemand toekomt. Het heeft me moeite genoeg gekost om dit mooie steentje tussen mijn vingers te krijgen.

Raffles sprak het bargoens zo vlot, alsof hij nooit anders gedaan had, en Dorcas voelde zijn argwaan verdwijnen, bekeek de steen opnieuw, maar zei toen bedachtzaam, na een luide kuch:

— Ik spreek eerlijk met je, Quilp, hoe je duivelse naam dan ook mag zijn, en waar je dan ook vandaan komt. Die steen heeft destijds in de Bishopstreet geprijsd gelegen voor twintigduizend dollar. Een ronde som. Ik zeg niet, dat het teveel is. Maar, nu ligt de zaak er heel anders toe. Als je je mooie beroep waard bent, dan weet je even goed als ik, dat de Blauwe Hope zo bekend is als de bonte hond. Hem zo verkopen gaat niet. Hij zou veranderd moeten worden. Dat overslijpen kost geld, en vermindert de waarde aanzienlijk.

— Bewaar hem dan, tot je hem veilig van de hand kunt doen.

— Nee, dat is me te gevaarlijk, nu de belastingen nog steeds hoger

worden. Nu, ik zal je een som noemen. Ik geef je er contant, laat eens zien vijftienhonderd voor.

Raffles had een sigaret aangestoken en blies een wolk rook recht in de richting van Dorcas. Toen stond hij doodkalm op, nam de prachtige steen van het fluweel, waarop hij nog altijd flonkerde, borg hem weg in het doosje en zei, terwijl hij het nonchalant in zijn zak liet glijden:

— Laten we over iets anders praten, Dorcas.

Het wanstaltige mannetje keek Raffles woedend aan en zei met zijn krassende stem:

— Wat had je dan gedacht? Ik zeg je toch, dat de steen gekloofd moet worden. Je moet toch ook begrijpen, dat men tegenwoordig zulke dingen niet lang kan bewaren. Nu dan, ik ga tot tweeduizend, maar dan ook geen cent meer. En contant. En dan ben ik nog gek, want nog nooit heb ik een van de jongens geld gegeven voor een steentje, vóór ik hem zelf had verkocht. En die namen met heel wat minder genoeg dan jij. Ben je zo'n hoge Piet?

— Een hele hoge Piet, Dorcas, antwoordde Raffles doodernstig. Veel hoger dan jij wel denkt. Laten we er niet meer over praten. Diamanten worden steeds duurder, tenminste de goede. Wij zijn hier in Amerika en als je even wacht, kun je dat ding zo verkopen aan een van dezelfde rijke gosers, die voor veel poen gestolen schilderijen en beelden opkopen. Heb je er tienduizend voor over?

— Je bent stapel! schreeuwde Dorcas zijn smalle schouders ophalend. Jij bent zeker nog niet lang in de beweging. De helft van de winkelprijs durft hij vragen. Nu, laat hem nog eens zien, misschien drieduizend...

— Hou maar op, Dorcas, zei Raffles

kortaf. Die zaak is afgedaan. Maar misschien kan ik op een ander gebied een mazzeltje met je doen. Vertel me eens even, als aan een goede makker, waarvoor en voor wie was

dat gas bestemd, dat je vanmiddag door een van je mannen, en nogal onvoorzichtig, in een auto liet vervoeren?

HOOFDSTUK III.

DE BLAUWE HOPE

Dorcas was beslist niet knap,, als hij zijn gezicht kalm hield, maar de woeste, wraakzuchtige uitdrukking, die nu op zijn smal gezicht verscheen, deed hem meer dan ooit lijken op een woedende gorilla.

Zijn kleine oogjes flikkerden en zijn stem was nauwelijks verstaanbaar, toen hij vroeg, na bijna gestikt te zijn in een lange hoestbui:

— Wat betekent dat? Wat bedoel je met die vraag?

— De bedoeling is nog al duidelijk, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik ben nieuwsgierig uitgevallen. Je wagen is vanmiddag in botsing gekomen met een andere, je wagen is gewoon gekraakt; daarbij is een cylinder gebarsten, die een heel verdacht, waterhelder goedje bevatte, zo bedwelmend, dat de politie haastig de straat moest afzetten, en je hoeft mij niet zo gemeen aan te kijken, want je begrijpt wel, dat ik niet de enige bezitter ben van dat geheim. Ik ben echter misschien wel de enige, die graag uit jouw mond een verklaring zou horen vóór de politie je het vuur aan de schenen legt. Je zult toch ook wel weten, dat het verboden is, behalve natuurlijk

aan degenen, die de officiële opdracht hebben, andere mensen met gas te vermoorden, zo'n gevaarlijk goedje te vervoeren.

Dorcas was blijkbaar op zijn kookpunt, het schuim stond op zijn lippen en stotend kwamen de woorden over zijn bloedloze lippen:

— Is de cylinder gebarsten, is alles verloren, heb je het zelf gezien? Je beliegt me dus niet? O, die ellendeling. Die ezel. Heeft er het leven bij ingeschoten? Is hij ook gekraakt? Een maand geduldige arbeid heeft hij vernietigd, die mijn plannen, mijn schitterende plannen...

Hier beheerste hij zich uit alle macht en hield op met spreken, terwijl hij Raffles een duistere blik toewierp en met een totaal veranderde stem voortging, terwijl zijn gekromde handen sidderden aan het einde van zijn lange armen:

— Waarom wil je het weten? Wat gaat het je aan? Het was gas, als je het dan weten wilt. Maar verder? Laat me met rust en maak dat je weg komt. Handel kunnen wij toch niet drijven. Maar ik wil je nog één ding vertellen, Quilp, het is nooit gezond voor de man geweest, die mij

een kostbaar stuk geweigerd heeft, dat ik graag tegen een redelijke prijs in bezit wilde hebben.

— Maar jouw prijs is niet redelijk, Dorcas! verweerde Raffles zich... Je probeert mij te bestelen, en dat duld ik niet.

— Ik ben gewend om zelf te beoordelen of mijn prijzen billijk zijn, antwoordde het gedrocht achter de tafel, woest. Je bedenkt je niet?

— Ik heb mij al bedacht.

— Het is goed. Ik hoop, dat je er geen berouw van zult hebben. En wat dat ongeluk van vanmiddag betreft, waarvan ik nog niets heb gehoord, dat zou ik maar gauw vergeten, als ik jou was. Men moet zich nooit zoveel bemoeien met wat Ernest Dorcas uitvoert, zo voor zijn particulier vermaak. En verdwijnt nu. Ik zal je bij hoge uitzondering morgen nog gelegenheid geven terug te komen, want dan heb je je misschien bedacht.

— Ik zal niet terugkomen, Dorcas, tenminste niet wegens de Blauwe Hope. En toch zeg ik je: tot ziens.

Juist op het ogenblik, dat hij zich wilde omkeren, stond het hele half-donkere vertrek voor een onderdeel van een sekonde in een zeer schel licht.

Raffles glimlachte flauwtjes en zei:

— Een foto met blitzlicht? Nu, wat mij betreft, ik laat graag een souvenir van mij in je handen achter. Ha, ik zie het al, de lens van het toestel zit achter een van de ogen van die mannenkop op dat schilderij. Goed bedacht. Jij hebt het net over gevaren gehad, Dorcas, die een man kunnen bedreigen. Ik zal er voor jou ook een opnoemen. Het kan gevaarlijk zijn, wanneer iemand tegen mijn zin een foto van mij in zijn bezit heeft. Nogmaals, tot ziens.

Raffles was met een paar stappen bij de deur en greep de knop; de deur was gesloten.

— Geen grapjes, Dorcas! beval hij kortaf. Ik laat niet met mij spelen. Zorg dat die deur openkomt, en direkt, want ik heb geen zin om hier langer te blijven.

Hij deed een paar stappen naar het bureau toe en de brownning ging de hoogte in.

Maar op hetzelfde ogenblik schoot er bliksemsnel aan de andere kant van de tafel, daar waar Dorcas gezeten was, een soort stalen schild omhoog, dat hem volkomen beschermen moest tegen kogels uit zo'n klein wapen, en tegelijkertijd viel er, met een metalen geluid, een klep open, aan de voorkant van het bureau, en daaruit wipten een zestal lopen, die eruit zagen als van een gewoon geweer en een beetje waaiervormig uitgespreid, zodat iedereen, waar hij ook in het vertrek stond, althans zolang hij voor het bureau bleef, onherroepelijk door een van de kogels uit die lopen getroffen moest worden.

Achter het stalen scherm klonk een duivelachtig lachje, en de hese stem van Dorcas spotte:

— Het blijkt uit alles, dat je hier een vreemdeling bent, Quilp. Begin je me nu langzamerhand te kennen? Een heler ben ik, nietwaar? Ik zal je laten zien, dat ik een heel bijzondere ben. Jij kunt mij niet zien, maar ik zie jou des te beter in een aardige spiegel, die ik bedacht heb. Zie je, ik ben ingenieur geweest, Quilp. En ik heb maar op een klein knopje, hier in de armleuning van mijn stoel te drukken, en dan kun je me nooit meer tegenwerken, nooit. Ik heb er erg veel zin in, Quilp, want je weet niet half hoe wraakzuchtig ik ben, haha! De steen!

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, zonder zijn kalmte te verliezen, of-

schoon hij heel goed inzag, dat hij op dit ogenblik in de minderheid was.

— De Blauwe Hope. Ik heb me nooit laten dwarsbomen of afdingen en ik laat het me zeker niet doen door een nieuweling. Wat heb ik je geboden? Aanvankelijk bood ik je vijftienhonderd als uiterste koopsom. Je zult zien dat ik geen dief ben en ik wil je die som ook nu nog betalen. De steen. Gooi het doosje op de tafel.

Raffles stak aarzelend de hand in de zak en gooide met een onderdrukte vloek het doosje op het bureau.

— En gooi nu je browning er maar naast.

Raffles had een ogenblik veel zin met een katachtige sprong boven op het bureau te springen en zich op de vent achter die stalen borstwering te werpen, maar hij was te verstandig om daaraan toe te geven, want de kogels uit die dreigende geweerlopen zouden sneller zijn dan hij.

Met een glimlach smeet hij het kleine wapen op het bureau en dadelijk verscheen er een van de lange armen om de hoek van het stalen scherm, en nam zowel het doosje als het wapen met een snelle greep weg.

Bijna direkt daarna zakte het scherm weer, even vlug als het was opgerezen, maar de lopen bleven nog altijd dreigen.

Dorcas was weer zichtbaar geworden. In de ene hand hield hij Raffles' browning, in de andere het open doosje.

Hij keek er in, zag dat de steen nog op zijn bed van watten lag, knikte grijnslachend, nam uit een la een paar bankbiljetten en schoof ze Raffles toe met de woorden:

— Gelijk oversteken. Hier is het bedrag wat ik je bood, en dat je

dadelijk had moeten aannemen. Je weet nu precies met wie je te doen hebt, nietwaar? En als je nu de knop van de deur weer omdraait, zul je zien, dat ze open is. Mocht je weer iets te verkopen hebben, tegen een billijk bedrag, dan ben ik altijd tot je dienst. Sans rancune, nietwaar? Vertrek dan nu maar en, voor ik het vergeet, denk ook maar niet te veel over dat ongeluk van vanmiddag, waar ik dadelijk naar zal informeren. Bemoei je niet met mijn zaken, want dat kan gevaarlijk zijn. Adieu, Quilp, en misschien wel tot ziens.

— O, zeker tot ziens, zei Raffles luchtig, de bankbiljetten tellend, ze oprollend en in zijn zak stekend. De ontmoeting is te aangenaam geweest. We zullen ze stellig herhalen in de toekomst, Dorcas.

Hij opende de deur, die nu geen tegenstand meer bood, stond in de gang en het volgende ogenblik had hij de hall bereikt, waar de heks hem als een schim tegemoet gleed en de deur voor hem opende, juist toen er opeens door de smalle, slecht verlichte hall, een schel ratelend geluid klonk, als van een alarmsein.

Onmiddellijk wilde het oude wijf de deur weer sluiten, maar Raffles duwde haar met een vlugge beweging opzij en stond buiten.

Het geratel bleef woedend doorgaan, de oude helleveeg krabbelde overeind, smeet de straatdeur woedend in het slot en strompelde de gang in, steeds roepend:

— Ik kom, ik kom.

Op de drempel van de deur van de kamer van haar meester, ontmoette ze hem, en jarenlang in dienst van die misdadiger, zelfs dit oude, verschrompelde schepsel, verschrikte bij het zien van zijn verwrongen, bleke gezicht, terwijl hij daar als een satan heen en weer danste, met zijn armen zwaaiend,

terwijl zijn ogen hem uit het hoofd puilden en hij letterlijk knarsetande:

— Gevangen? Gevangen? gilde hij, het verschrikte wijf bij een arm vattend. Is hij gevangen?

— Het sein kwam te laat! jammerde de vrouw. Laat me los, je breekt mijn pols.

— Te laat? Jij duivelin! Is hij dus ontsnapt? O, vervloekt!

— Maar wat is er dan? vroeg de vrouw bevend, wat heeft hij je gedaan, die kerel?

— De steen is vals. Daarvoor heb ik hem vijftienhonderd dollar betaald, in de mening een goede zaak te doen. Hij moet twee precies eendere doosjes in zijn zak hebben gehad, een met de echte Hope, en een met een voortreffelijk nagemaakte. Vijftienhonderd dollar. En dit vod is geen tien waard. Ik merkte het pas, toen ik hem door het vergrootglas bekeek. Verrekte kerel!

Zijn stem was verzwakt en hij

was blijkbaar niet in staat, zich staande te houden.

Ondersteund door het oude kavalje, strompelde hij naar de stoel achter zijn bureau en liet er zich zwaar in neerzakken.

Zijn lange arm streek, zonder dat hij het zichzelf bewust scheen te zijn, over het blad van de oude bureau.

Daarbij ontmoette zijn hand de browning, die hij zijn bezoeker had afgenomen.

Hij nam het wapen op, ging plotseling recht overeind zitten, bekeek het aandachtig, en toen liet hij het vallen en kreunde met bevende stem:

— Ook dat nog. Ik ben bestolen en bespot als nooit eerder. Het is een gewoon alarmpistool. Maar ik zweer, als ik die vent ooit terugzie, als ik hem ooit in mijn klauwen krijg, dan zal ik hem persoonlijk vermorzelen.

HOOFDSTUK IV.

DE GEWONDE CHAUFFEUR

Nog lachende over de zo prachtig geslaagde grap, bereikte Raffles de wachtende auto en het was Brand een pak van het hart, toen hij het opgewekte, vrolijke gezicht van Raffles plotseling zag opduiken.

— Geslaagd? vroeg hij, dadelijk zijn krant opvouwend.

— Dat durf ik niet te zeggen Charles, gedeeltelijk geslaagd, en voor een ander deel was mijn bezoek vergeefs.

En in een paar woorden deelde

Raffles mee, wat er in de geheimzinnige kamer van de heler was gebeurd.

Dit gebeurde, terwijl de auto niet al te snel in noordelijke richting reed, zodat Raffles kon praten, zonder gevaar een botsing te riskeren.

Brand had met aandacht geluisterd en zei:

— Dan heb je je weer een doods-vijand op de hals gehaald. En die man heeft je foto ook nog.

— Dat is mijn minste zorg, zei

Raffles schouderophalend. Bij een volgend bezoek kan ik mij toch vermommen!

— Een volgend bezoek? zei Brand geschrokken.

— Natuurlijk. Dacht je dat ik die kerel losliet, die kleine duivel, met zijn kostbare geheimen en zijn moderne brandkast, die er zo welgedaan uitziet? Ik denk er niet aan. Nog nooit heb ik althans niet hier in Amerika, zo'n veelbelovend wild onder schot gehad.

— Intussen is je leven in gevaar geweest, Edward.

— Dat ontken ik niet, Charles. Ik weet, dat ik met een bijzonder sterk tegenstander te doen zal krijgen, maar dat is een reden te meer voor mij om met die man te worstelen en ik bedoel dit niet letterlijk. Hij is uiterst slim, maar ik heb al bewezen tegen hem opgewassen te zijn.

— Maar nu hij eenmaal geweigerd heeft te zeggen wat dat geheimzinnige gas betekende, hoe kun je hem nu dwingen?

— O, er zijn wel meer middelen, Charles. Zo gaan we nu bijvoorbeeld, naar het ziekenhuis.

— Naar het ziekenhuis? herhaalde Brand verschrikt.

— Wees maar niet bang, niet voor mij zelf. Ik heb zelfs geen schram opgelopen. Ik wil naar het ziekenhuis, waar de chauffeur verpleegd wordt.

— Maar ook hij zal wel niets zeggen.

— Misschien niet uit vrije wil, Charles.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel dat een gewonde man in zijn koorts wel eens dingen loslaat, die hij liever voor zich had gehouden.

— Maar zullen ze ons toelaten?

— Wat nu? Zouden zij de mensen niet toelaten, die hem toch eigen-

lijk in die toestand hebben gebracht? We zullen het trouwens gauw genoeg weten, want hier is het ziekenhuis al.

De auto stond op dat ogenblik stil voor een groot, grijs gebouw met talloze ramen en een hoge, brede stoep, die alleen voor de bezoekers bestemd scheen te zijn.

En wat Raffles verwacht had, gebeurde ook, want ofschoon het geen bezoekuur was, werd hij toch dadelijk toegelaten bij de man, die totaal buiten zijn schuld zijn slachtoffer was geworden, ofschoon hij nog niet tot bewustzijn was gekomen en dus toch niet met hen praten kon.

Raffles trof het, dat men de gewonde voorlopig in een kleine aparte kamer had neergelegd, in plaats van hem naar een leeg bed op een zaal te brengen.

Raffles en Brand vonden hem in een helder bed, gekleed in een ziekenhuispyjama. Zijn gezicht was opgezet en rood, zijn mond hing half open en hij prevelde voortdurend zachtjes, nu eens tamelijk hard, dan weer bijna onverstaanbaar, terwijl zijn handen onophoudelijk boven dek heen en weer bewogen.

Hij moest een ernstige hoofdwond hebben, want zijn schedel ging bijna helemaal schuil onder een dik verband.

Raffles legde zijn vinger op zijn lippen en ging op de stoel zitten, die naast het hoge bed stond, en boog zich over de gewonde heen en luisterde.

Na een minuut of tien zweeg de man echter plotseling, en het was alsof hij in een diepe slaap viel.

Geduldig wachtte Raffles nog enige tijd, maar het was duidelijk, dat de man vast sloep.

Hij stond dus op, nam zijn hoed en wenkte Brand om hem te volgen.

Pas toen zij weer op straat ston-

den, vroeg de jongeman nieuwsgierig:

— Heeft hij iets losgelaten?

— Bitter weinig, Charles. Er was veel onverstaanbaars bij, en hij herhaalde telkens een zelfde woord, maar dat kon wel eens van belang zijn.

— Welk woord?

— Stuff.

Brand trok een teleurgesteld gezicht en herhaalde:

— Stuff? Maar daar hebben wij niets aan. Dat sloeg natuurlijk op het goedje dat hij had moeten vervoeren.

— Je hebt maar half gelijk, Charles. Stuff is een stofnaam en het betekent, onder meer, in de goede tijd voor de smokkelaars, drank; maar stuff is ook een eigennaam, wanneer mijn geheugen mij niet al te erg in de steek laat. Hij behoort aan een man, wiens naam een paar jaren geleden genoemd werd in verband met een opzienbarende diefstal. De bewijzen tegen hem echter waren zo zwak, dat men de aanklacht niet staande kon houden en zo moest men de man weer op vrije voeten stellen.

— Je hebt gelijk, ik herinner het mij, riep Brand enthousiast. Wij waren weliswaar niet in Amerika, maar ik heb mij alle bladen laten sturen, waarin de verslagen van de rechtbankzittingen stonden, en wij hebben die toen met grote belangstelling bestudeerd. Geloof je, dat die daar boven lag te ijlen, een medeplichtige is van Dorcas?

— Tot op zekere hoogte is hij dat, want hij is zijn bediende. Het is nog de vraag of de man wel goed geweten heeft welk gevaarlijk goedje hij eigenlijk in die cylinder vervoerde.

— En wij weten nog steeds niet, Edward, waarvoor het eigenlijk bestemd was, wie het maakte en wie

het moest gebruiken.

— Ik denk de tweede vraag wel te kunnen beantwoorden. Dorcas maakte het gevaarlijke gas en bracht het ook in vloeibare toestand, wees daar maar zeker van. Die kleine schurk is niet alleen een knap ingenieur, een bekwaam arts, maar ook een voortreffelijk chemicus. Daarom is hij des te gevaarlijker.

— Maar hoe weet je dat allemaal? Je zag hem toch vandaag voor het eerst?

— Dat is inderdaad zo, maar wie hij is, of liever, wie hij geweest is, dat wist ik heel precies, toen ik voor het eerst zijn naam te horen kreeg. Want het is dezelfde Dorcas, die in het proces, waar wij het net over hadden, een van de hoofdgetuigen is geweest. Voor mij staat het vast, dat de man destijds meeneed pleegde en daardoor heel wat mensen uit de gevangenis heeft gehouden, die er anders zeker opgesloten zouden zijn; ook die Stuff, wiens naam door de man daarboven zo herhaaldelijk genoemd is.

Brand stond een ogenblik diep in gedachten, maar plotseling zei hij opgewonden:

— Als ik maar de helft van jouw goed geheugen had, dan had ik me dat moeten herinneren. Ja, Dorcas was toen ingenieur. Hij verklaarde, dat hij uit liefhebberij ook chemie studeerde.

— En wij zien nu, Charles, waar die liefhebberij toe kan leiden, voltooide Raffles, het portier van de auto openend.

— Waar gaan wij heen? vroeg deze, toen Raffles naast hem ging zitten en zijn voet op het gaspedaal zette.

— Naar een restaurant.

— Om te dineren?

— Ook daarvoor, Charles, maar op de eerste plaats om een goed adresboek te bestuderen, en nog een

paar inlichtingen in te winnen. Het restaurant mag dan ook niet van eerste rang zijn, wat me spijt voor de afgod, die jij van je maag hebt gemaakt, maar wat voor mijn doel beter is.

Brand liet het verwijt niet zonder protesten over zich heen gaan, maar de auto reed al en er werd niet veel meer gesproken, totdat de wagen in een tamelijk schamele buurt stopte voor een huis, waarin Brand tot zijn schrik slechts met moeite een restaurant kon herkennen, en dat volgens hem veel meer op een steenkolenpakhuis leek.

— Geen sprake van, dat ze hier een adresboek hebben, waagde hij nog te zeggen. Maar Raffles nam hem, zonder iets te zeggen, bij zijn arm en pas toen zij binnen waren, en achter een smerig tafeltje zaten, zei hij, met een glimlach op het buffet wijzend:

— Daar ligt het adresboek. Ik wist het wel. Halo kellner, breng mij dat adresboek eens even.

De kellner, die er uitzag, om met geen tang aan te pakken, kwam met het reusachtige boek aandragen, kreeg zijn bestelling en ging toen met zijn baas fluisteren, achter de toonbank.

Raffles was in het zware boek gaan bladeren, en zei na enige ogenblikken:

— Dat valt mij nog tamelijk mee; er zijn in heel New-York maar vijfenzeventig Stuffs.

— Alle mensen, riep Brand verschrikt uit. En moeten wij nu al die adressen nagaan?

— Wees maar gerust, Charles, zo erg is het niet. Je weet natuurlijk welk beroep Stuff uitoefende?

— Ik geloof dat hij notaris was, procureur of iets dergelijks.

— Hij was advokaat, Charles, en wel zelden is het Officio Nobile zo besmeurd door een van zijn leden.

Hij moet zelfs in zijn tijd een zeer kundig advokaat zijn geweest, maar hij gebruikte zijn gaven wonderlijk, hij werd de advokaat van de onderwereld, totdat hij zelf een lid daarvan werd. Voor zover ik weet, is hij echter zijn beroep steeds blijven uitoefenen ten bate van de boeven. Nu, er zijn drie advokaten van de naam Stuff, en een daarvan heeft de voorletters G.W. Onze Stuff heette George Washington Stuff. Zo iets vergeet men natuurlijk niet. Wij mogen het er dus gerust op houden dat dit onze man is. En zijn adres is in de twee en vijftigste straat 159, dat is dus waarschijnlijk niet ver van het water. Onthoud het adres, Charles. Kellner, afrekenen!

De kellner kwam aanlopen, kreeg zijn geld en nam het zware boek weer mee.

— En nu verder?

— Dineren, Charles. En daarna zullen wij het huis van die mijnheer Stuff eens nader gaan bekijken.

Zij stapten weer in de auto en aten wat later in een goed restaurant, in een zijstraat van Broadway. Het begon al langzamerhand donker te worden. In de wereldberoemde straat waren alle lichten al aan en stonden de reclameletters te branden aan de hemel, toen zij weer vertrokken en opnieuw in de auto stapten, maar nu niet zonder eerst Henderson te hebben gewaarschuwd, die geduldig, maar misschien een beetje ongerust, op hun terugkomst zou zitten wachten.

— Ik weet niet wat het is, maar ik had hem er veel liever bij gehad, zei Brand, terwijl hij weer naast Raffles op de voorbank schoof. Ik houd niet van dergelijke onverwachte bezoeken bij een kerel als Stuff, die zo'n grote levering gas verwacht. Want wie Stuff zegt, die zegt misdaad in zijn ergste en verraderlijkste vorm.

HOOFDSTUK V.

ADVOKAAT VAN KWADE ZAKEN

De auto had bijna een uur nodig om van het restaurant naar de 52ste straat te komen.

Raffles bekeek, zoals hij doorgaans altijd deed, onder het langzaam afrijden van het laatste deel, heel nauwkeurig de huizen.

Een paar nummers vóór het huis, waarin Stuff moest wonen, stond een huis, dat wel wat op een vesting leek, met zware tralies voor alle ramen, dikke muren en een deur, die bij een ouderwets kasteel kon horen en die op dit ogenblik gesloten was.

Het was een filiaal van de National City Bank, een van de voornaamste banken van New-York.

De auto reed verder en stond toen stil voor een van die dodelijk vervelende, gelijkvormige huizen, waarvan New-York er tienduizenden telt, die ongeveer eender zijn ingericht, en waarvan men hele series van honderden tellen kan, die alle kamers, alle keukens, alle berghokken, trappenhuizen en zelfs waterkranen precies op dezelfde plaats hebben.

De huisdeur stond open en op de drempel stond de portier, met zijn handen op zijn rug en die zich behoorlijk scheen te vervelen, wat geen wonder was, want hij keek tegen net zo'n huis aan, als dat aan zijn hoede was toevertrouwd.

Maar natuurlijk dwaalde zijn blik naar de stilstaande auto, en hij tikte zelfs aan zijn pet, toen Raffles, die met Brand op het huis was toegelopen, hem vriendelijk vroeg waar

mijnheer Stuff woonde.

— Advokaat Stuff, gelijkvloers, rechts, achterhuis, antwoordde de man zakelijk. Wordt u verwacht?

— Dat wel niet, maar ik weet zeker dat Mr. Stuff tevreden zal zijn als hij ons kan ontvangen, antwoordde Raffles beminlijk.

— Het is anders al tien uur, en het kantoor is al dicht, zei de portier weifelend.

— Dat is voor ons geen bezwaar, vriend, zei Raffles, nog steeds even hoffelijk. Al was het middernacht, de advokaat zou ons graag ontvangen. We hebben een prachtzaak voor hem.

Raffles en Brand hadden niets anders te doen dan de aanwijzing te volgen van een grote, vergulde pijl, waaronder de naam van de advokaat, en die hen langs een brede zijgang naar de achterkant van het grote huis bracht, die natuurlijk grensde aan een betonnen binnenplaats, zoals negen en negentig van de honderd New-Yorkse huizen aan dergelijke binnenplaatsen grenzen en verder tot voor een matglimmende deur, waarop nogmaals de naam voorkwam, ditmaal op een fraai, koperen bordje.

Raffles drukte op de bel en de deur werd een ogenblik later geopend door een huisknecht met een zo bij uitstek sloom en dom gezicht, dat Brand aanvankelijk aan een mombakkes dacht.

— Is mijnheer thuis? vroeg Raf-

fles snel rondkijkend in de goed gemeubileerde, hoewel kleine hall, waartoe de deur toegang gaf.

— Dat hangt er van af wie u bent, antwoordde de huisknecht lijsig. Hij is thuis als het hem bevalt en in het tegenovergestelde geval is hij er niet. Een afspraak?

— Helemaal geen afspraak. Je meester kent ons waarschijnlijk helemaal niet; wat zou hij er aan hebben als ik zeg, dat Rooie Jim hier is met Tom de Mepper? Hij heeft misschien nooit van hen gehoord. Maar we komen voor een zaak, die, om kort te gaan, er is en reuze plok te verdienen.

Dit scheen de knecht tot iets meer aktie op te zwepen, en hij kwam zelfs zover, dat hij langzaam achter een van zijn grote oren krabde, met een peinzend wijfelende uitdrukking op zijn pafferig, bleek gezicht.

— Nu, wachten jullie hier dan maar even, zei hij tenslotte blijkbaar met tegenzin; de kantoortijd is al lang voorbij, maar mijnheer ontvangt wel eens meer bezoek in de avond. Tenminste als het voordeel oplevert. Niet tegen die kast leunen, want die is splinternieuw. Ook niet roken; wil mijnheer niet hebben. Leg die sigaret uit je mond, jij met je rode haar.

Dat was tegen Brand, die inderdaad die dag een vermomming droeg, met een rode pruik, maar die van oordeel was, dat de huisknecht plotseling wel wat erg familiair werd.

Hij legde echter zijn sigaret in een koperen asbak en ging onderdanig van de gepolitoerde kast weg. De twee mannen gingen zitten en keken zwijgend de knecht na, die verdween door een matglazen deur, waarachter een lamp te zien was, die een vrij brede, heldere gang verlichtte.

Raffles liet zijn scherpe ogen on-

derzoekend rondgaan, er ontsnapte hem niets, totdat Brand zacht vroeg:

— Kun je iets bijzonders ontdekken? Verschilt deze hall van die van de andere advokaat, die goed verdient?

— Absoluut, antwoordde Raffles, nog altijd rondkijkend. Er is hier totaal niets, dat ook maar de geringste argwaan zou kunnen opwekken. Ik weet zeker, dat onze man onder zijn cliënten heel nette dames heeft, die vlug en niet te duur willen scheiden, maar ook ben ik ervan overtuigd, dat zijn liefste werk nog altijd het verdedigen van de ergste misdadiger is. Maar stil. Daar komt de knecht weer terug, die ik toch echt niet vertrouw.

De glazen deur ging weer open en de bediende zei lijsig:

— Of jullie dan maar binnen willen komen en of je het kort maakt, want het is niet de gewoonte van Mr. Stuff, om zo laat op de avond onbekenden te ontvangen. Je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn, en niet alle jongens van de vlakte zijn te vertrouwen. Nu, ga dan maar mee.

De man wees de twee bezoekers de weg door de gang en bracht hen tot voor een deur, waarop hij even klopte, om ze direkt daarna open te doen.

Raffles en Brand stonden nu in een ruim vertrek, dat twee ramen had, die hoogstwaarschijnlijk uitkeken op de binnenplaats.

Op dit ogenblik was dit niet te zien, want de dikke gordijnen waren gesloten.

Ongeveer in het midden van deze kamer stond het schrijfbureau en nog zelden had Brand zo'n groot, machtig meubel gezien, een echt notarisbureau, waaraan wel vier personen hadden kunnen zitten schrijven, zonder elkaar te hinderen.

En achter dat bureau zat een dikke man, die bij de eerste aanblik de indruk maakte van een goedmoedig, spekstenen afgodsbeeld, zoals men ze soms vindt in Tibethaanse tempels.

Deze man nu, bleef nog even doorschrijven, terwijl zijn linkerhand met de kussenvormige, dikke vingers het vel papier vasthield; Raffles moest glimlachen, want hij had al lang genoeg gezien, dat er voor de hele grote, bronzen inktpot een kleine, schuingeplaatste spiegel stond opgesteld, terwijl zo'n zelfde voorwerp, maar dan veel groter, aan de muur achter Stuff hing, en wel zodanig, dat hij degene, die voor het bureau stond, kon bekijken, zonder dat deze er iets van merkte.

— Aardig bedacht, maar niet voldoende weggemoffeld, zei Raffles pijnlijk.

Stuff legde zijn pen neer, leunde achterover, met zijn dikke handen over zijn buik gevouwen en glimlachte op zijn beurt.

— Zo, had je het al gemerkt? Aardig bedacht, nietwaar? Schieten jullie een beetje op, want je ziet toch dat ik het druk heb.

— Dan wordt het hoog tijd, dat je die vulpen van je eens vult, Stuff, want er komt geen druppel inkt uit. Je beweegt je pen wel, maar je schrijft niet.

De glimlach op het brede gezicht veranderde tot een grijns, en Brand zocht onwillekeurig in zijn broekzak naar zijn browning, zo onbetrouwbaar dreigend en vals leek hem die glimlach.

— Je schijnt bijzonder goede ogen te hebben, zei Stuff afgemeten, met zijn kleine varkensoogjes strak op het gezicht van Raffles gericht.

— Daarover heb ik niet te klagen, Stuff, zei Raffles met een lachje.

— Dat kan je in je beroep te pas komen, maar hier in deze kamer is

het minder op zijn plaats. Ik houd er niet van, als mijn bezoekers zulke doordringende ogen hebben! Zie je soms nog meer?

— Ik geloof, dat er ijzeren luiken voor de ramen zitten van een eigenaardige inrichting, en die denkelijk te bewegen zijn vanaf je stoel, Stuff, verder bevalt mij die naad, daar in het vloerkleed, niet, het riekt wat al te veel naar een valluik, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik de betekenis van die drie kleine hefboompjes, onder het bereik van je hand, opzij van je bureau, niet door heb.

Over het witte, brede gezicht liep een eigenaardige rilling en de oogjes gingen bijna helemaal dicht.

— Gelukkig, dat ik dan toch nog een klein geheimpje heb voor me zelf, grinnikte hij. Overigens, mijn compliment over je opmerkingsgaven. En nu vlug een beetje. Vertel me wat er aan de hand is; maar vóór we beginnen, je hebt natuurlijk een aanbeveling van een van de chefs? Het zal je toch wel bekend zijn, dat ik geen advies geef en ook niemand wil verdedigen, die niet voorzien is van een zeker papiertje, door een van de chefs ondertekend?

— Dat hebben wij niet nodig, meester, want wij zijn onze eigen chefs, antwoordde Raffles kalm. Ik kan dus zo'n papiertje ook niet laten zien, maar ik ben overtuigd, dat dat niet nodig zal zijn, als je hoort waar het over gaat.

— Vertel dan maar op, bromde Stuff, maar blijf waar je bent, want ik heb niet graag, dat mijn cliënten zo dicht bij mij komen.

— Dat is heel verklaarbaar, antwoordde Raffles. Een ontevreden cliënt van M. Stuff is uit de aard der zaak ook een gevaarlijk cliënt. Nu, het gaat hierom. De cylinder met het gas van Dorcas is niet bij je afgeleverd, zoals hij je natuurlijk al heeft verteld en de oorzaak daar-

van is een aanrijding geweest. De cylinder is gebarsten, en het had weinig gescheeld of een halve straat was vergiftigd.

Brand kon er niets aan doen, maar hij hield zijn browning al stevig vast, want het gezicht van Stuff had een schrikbarende verandering ondergaan. De zoetsappige uitdrukking was nu totaal verdwenen en het leek nu veel meer op de kop van een blazende tijger, waarin de kleine ogen boosaardig fonkelden.

— Hoe weet jij, voor wie het goedge was? vroeg hij, met beide vuisten op het blad van zijn bureau steunend.

— Ik was zelf bij de aanrijding.

— Dat feit alleen kan je onmogelijk verraden hebben, dat die cylinder voor mij was, gromde Stuff dreigend. Dorcas heeft natuurlijk niet gebabbeld, dan zou hij wel gek zijn, en de stommeling van een chauffeur kan niets gezegd hebben, want hij werd bewusteloos naar een ziekenhuis gebracht.

— Maar juist daar, heeft hij gekletst, Stuff! antwoordde Raffles rustig, de ander scherp in het oog houdend, terwijl hij op een hoek van het grote bureau was gaan zitten en schijnbaar achteloos met een puntig stalen vouwbeen speelde, dat hij op zijn vinger liet balanceren.

— En tegen wie zou hij dat dan hebben gezegd? vroeg Stuff, wiens dikke lippen op een vreemde manier begonnen te trillen.

— Wel tegen mij. Maar je mag er hem geen verwijt van maken, want hij deed het ongewild. Hij zei het in zijn koorts. Om kort te gaan hij ijlde.

— En wat had jij daar te maken? Waarom zocht je hem op?

— Wel, ik ben van nature erg nieuwsgierig, dat is alles. Ik zei je, dat ik bij de aanrijding getuige was, ik vond de lading van de wagen heel

verdacht, ik wilde er het mijne van hebben, en omdat ik wel voorzag dat de chauffeur een en ander zou loslaten, als de koorts hem aan het praten bracht, ben ik naar hem toe gegaan.

— En lieten ze je rustig bij zijn bed? vroeg Stuff hees van drift.

— Waarom zouden ze niet? Ik zei, dat ik het was, die de aanrijding veroorzaakte en ze geloofden het grif.

— En nu je dan die kostbare, maar voor jou heel gevaarlijke wetenschap bezit, man, hoe denk je daar voordeel uit te kunnen trekken?

— Wel, ik zou die wetenschap tegen contanten kunnen verkopen. Jij zult die cylinder met gas wel niet besteld hebben om uitjes in te leggen. Het moet je heel wat waard zijn, als de politie buiten deze zaak blijft. Ze zijn toch al niet dol op je, Stuff, dat weet je heel goed. Stel je eens voor, dat ze hier binnenviel en een huiszoeking kwam doen? Wat zou iemand, die hier de weg weet, voor wonderlijke vondsten kunnen doen!

— Een afperser, riep Stuff uit. Het klonk alleen maar driftig en zelfs een weinig spottend.

Hij nam Raffles van het hoofd tot de voeten op, terwijl zijn rechterhand langzaam bewoog.

— Het is duidelijk, dat je me niet goed kent, ging Stuff verder. Hoe heet je eigenlijk?

— Tom de Mepper, om je te dienen.

— Ik wil je ware naam weten, kerel! zei Stuff dreigend.

— Wacht nog vijf minuten, dan krijg je hem wel te horen, zei Raffles. Maak maar eerst je zin af.

— Nu, ik wilde zeggen, dat je me zeker niet goed kent, en als je inlichtingen over mij hebt ingewonnen, dan moet je verkeerd zijn in-

gelicht. Het is om je rot te lachen, dat Stuff zich zou laten afzetten door een jongen van de vlakte. Dat plan is knudde, neem me niet kwalijk, als ik me zo uitdruk. Je bent een beginneling, Tom. Je meppen slaan er naast, vriend. Maak nu maar dat je weggkomt, want je verknoeit mijn tijd. En wees blij, dat ik je er zo laat afkomen. Ik zal eens naar je laten informeren en ik zal zorgen, dat je van je chef een straf krijgt, die je zal heugen.

— Kan het je werkelijk niet schelen, Stuff, als de politie deze zaak ontdekt?

— Ze ontdekt het niet, maar zelfs al deed ze dat, dan trok ik er mij geen steek van aan. Vertel me eens, ben je werkelijk met dat krankzinnige plan hier gekomen?

— Nee. Eerlijk gezegd, kwam ik met een totaal ander doel, maar dat eerste plan moest ik laten schieten, je bent veel te dik.

— Te dik, herhaalde Stuff, dadelijk weer argwanend.

— Wel drie keer! Zie je, ik hoopte, dat ik jouw plaats zou kunnen innemen, want ik heb het heel ver gebracht in grimmeren, al zeg ik het zelf. Maar ik zie er geen kans toe, tenzij ik me in een reusachtige polobal liet naaien en die opblazen. Hola? Dat dacht ik al!

Raffles had de kruipende hand niet uit het oog verloren en bliksemsnel schoot het zware puntige vouwbeen uit de spelende vingers en trof de vlezige hand met volle kracht, midden op de rug, zodat Stuff met een kreet van pijn, onwillekeurig die hand terugtrok.

Het volgende ogenblik had Raffles zijn benen al over het bureau ge-

zwaaid en was de advocaat in kwade zaken, in de letterlijke betekenis van het woord, onverhoeds op het lijf gevallen, zodat Stuff geen beweging meer kon maken.

Hij deed zijn mond open, waar schijnlijk om hulp te roepen, maar Brand, onmiddellijk klaar om mee te helpen, stopte er heel handig een gereed gehouden doek in, zodat de dikke schurk slechts een onduidelijk, rochelend geluid liet horen, inplaats van hardop te kunnen schreeuwen.

Hij probeerde zich nog even te verweren, maar spoedig moest hij dit vergeten, want Brand haalde nu de browning helemaal uit zijn zak, drukte ze hem tussen de ribben en zei grimmig:

— Zit nu stil, wandelend wijnvat, want wij hebben niet veel zin, je gesputter heden nog langer te dulden. Zal ik hem binden, Edward?

— Laten we hem eerst wat van die tafel wegschuiven, die bevalt me niets, met die drie verdachte hefboompjes, zei Raffles glimlachend.

De dikzak werd met stoel en al achteruit getrokken door de twee mannen, en toen werd hij stevig vastgebonden; hij zou beslist geschuimbekt hebben, als de prop in zijn mond het niet had tegengehouden. Nu moest hij het met blikken doen, en als die hadden kunnen doden, dan zouden Raffles en Brand het er bij die gelegenheid niet levend hebben afgebracht.

Een paar minuten later zat hij onwrikbaar op zijn stoel vast, zonder geluid te kunnen geven. Raffles wandelde kalm het vertrek rond, totdat hij stilstond voor een veelbelovende brandkast.

HOOFDSTUK VI.

DE CHAUFFEUR

Het was omstreeks negen uur 's ochtends van de volgende dag en Dorcas zat in een bijzonder slecht humeur, als een spin in haar web, in de kamer met het ene raam aan de binnenplaats, nog nadenkend over wat er de dag tevoren was gebeurd, toen ergens in een hoek van de kamer een bel ratelde. Hij keek omhoog en zag, dat in een hoek van de kamer, dicht onder het plafond een klein klepje opengevalen was, waarachter nu een verlicht cijfer zichtbaar werd.

Grommend haalde hij op zijn bureau een palletje over, nam toen de hoorn van de haak van een telefoon-toestel, en begon nijdig, blaffend :

— Hier met 1007! Wachtwoord! Heb je al iets gehoord? Wat kan mij die vervloekte chauffeur schelen! Daar vraag ik niet naar, hij kan naar de hel lopen, want door hem mislukken de plannen. Het zal maanden duren, vóór ik weer zo'n hoeveelheid heb kunnen maken. Wel, voor de duivel, ik zal spreken als ik wil! Wat heb je te vertellen?

Dorcas luisterde even; toen werd hij doodsbleek en de hoorn glipte bijna uit zijn vingers.

Hij moest zijn lippen met zijn tong bevochtigen, voor hij verder kon:

— Welke naam noem je daar? Raffles? Is die Engelse duivel dus weer hier? O, vervloekt, dan begriep ik alles, dan is hij het ook geweest, die mij voor vijftienhonderd

dollar heeft bestolen. Ja, ik luister, als je me straks maar aan de beurt laat, anders stik ik. Je brandkast? Maar wie laat daar ook twaalfduizend dollar in contanten inzitten. Van een van je cliënten? Maar je hebt mij wel eens verteld, dat die kast onder stroom gezet kon worden? De leiding ontdekt en doorgesneden? Maar dan is die kerel een duivels kind. En nu zul je mijn aardig nieuwsje horen, Stuff, dat ik je hier vertel langs ons eigen lijntje; ik heb gisteravond ook een klein verlies moeten lijden en nu ben ik er zeker van, dat dat ook die John Raffles was.

En met horten en stoten vertelde de heler zijn medeplichtige, wat er diezelfde dag was gebeurd.

Hij hield niet op, voordat hij letterlijk van vermoeidheid en gebrek aan adem zijn mond wel moest dichtklappen.

Hij luisterde nog een paar tellen en zei toen mistroostig:

— Ja, dan zitten we in hetzelfde schuiltje, en in dat opzicht hebben we elkaar niets te verwijten. Het is goed; ik verwacht je tegen de mid-dag, zodat we plannen kunnen maken voor de toekomst. Nee, geen politie erbij, dat is toch gekkenwerk in ons geval. Die schooliers zouden in staat zijn om ons uit te lachen, als we ons gingen beklagen, dat Raffles ons bestolen heeft. Het is goed, twaalf uur. Wacht eens even, weet je zeker, dat er niemand heeft

meegeluisterd?

Misschien klonk het antwoord niet al te bemoedigend, tenminste Dorcas legde met een diepe zucht de hoorn weer op de haak, schakelde weer om, en verzonk in een droevig gepeins, afgewisseld met allerlei gedachten aan bloedige wraaknemingen, waar- bij hij de gevreesde en gehate Raffles op een pijnbank zag uitgestrekt, toen er op de deur van de kamer geklopt werd, op een blijkbaar afgesproken manier, en de oude toverknol haar hoofd om de deur stak met de woorden:

— Daar is Bert Hamper, baas! Zal ik hem binnenlaten?

Dorcas werd vuurrood en stotterde:

— Is hij nu al uit het ziekenhuis? Durft de ezel zich hier nog te vertonen?

— Hij ziet er miserabel uit, chef, strijk je hand nu maar eens over je hart.

— Ja, ik weet wel, dat je stapel verliefd op hem bent, grijsnachte Dorcas. Jij hebt hem altijd voorgesproken. Laat hem hier komen. Er zit iets voor hem in het vet.

Het oude mens mompelde iets onverstaanbaars, trok de deur met een ruk weer open en riep, met haar krijsende stem, de gang in:

— Kom er maar in, jochie, maar wees niet brutaal, want hij is weer in een lief humeurtje.

De chauffeur verscheen in de deuropening, te herkennen aan een donkerbruin uniform, en dat was een geluk, want van zijn gezicht was niet heel veel meer te zien, door de pleisters en zwachtels, die om zijn hoofd zaten.

Harper was nog erg bleek, en blijkbaar ook nog niet erg vast ter been, want hij kwam strompelend binnen, smeed zijn pet dadelijk op een stoel en zei grommend:

— Goede morgen, mijnheer Dor-

cas, daar ben ik weer.

— Dat is veel vroeger, dan ik dacht en eigenlijk wilde, zei Dorcas, de ander kwaadaardig aankijkend. Hoe komt het, dat ze je zo vroeg weer hebben laten gaan?

— Het ziekenhuis was stampvol en toen ze me weer zowat bij elkaar gelapt hadden, zeiden ze, dat ik heel goed thuis kon worden verpleegd. Thuis is niet kwaad. Ik heb kind noch kraai op de wereld, en feitelijk is het huis van mijnheer Stuff mijn woning. Ze hebben mij eruit gesmeten, omdat ze vonden dat ik wel lopen kon.

— Het is maar wat je lopen noemt, zei Dorcas schamper. Je lijkt wel een dronken schipper.

— Moet u dat mij verwijten? riep Harper boos. Had me dan niet geleend van de baas. Waarom neemt u zelf geen chauffeur in dienst, en laat hem die gevaarlijke akkevietjes opknappen? En waarom mocht ik niet eens weten wat ik overbracht?

— Dat vind ik een vrij onnozele vraag, zelfs voor jou verbaasd. We hebben het je niet meegedeeld, omdat je dan waarschijnlijk geweigerd zou hebben het goedje te vervoeren.

— Beslist niet! verweerde Harper zich. Ik heb heel wat voor de oude Stuff over, maar alles heeft zijn grenzen. Het had me mijn nek kunnen kosten.

— En nu weet je zeker heel precies wat er eigenlijk in die cylinder zat? vroeg Dorcas met een loerende blik in zijn ogen, terwijl zijn aapachtige tronie zich tot een afschuwelijke grijns vertrok.

— O ja, ik weet het nu heel precies, zo precies, dat ik het, geloof ik, zou kunnen namaken. Gas, nietwaar, met een vleugje van een eigen vinding er door en onder zekere omstandigheden zo snel werkend, dat een reus, binnen een paar sekonden er door gevelde zou worden.

Dorcas was langzaam overeind gekomen in zijn stoel en liet een sissend geluid horen, zonder bepaalde betekenis en misschien zonder het zelf te weten. Zijn blik boorde zich in die van de chauffeur en hij zei langzaam:

— Zou Stuff zich in je vergist hebben? Hij beschreef je als een ezel, zoals de wereld er waarschijnlijk nooit een tweede gezien heeft. Daarom juist maakte ik van je diensten gebruik. Er is iets vreemds aan jou, Harper, maar ik weet niet goed wat, maar het bevalt me niet. Je treedt zo vrijmoedig op, als ik je nog nooit heb zien doen.

— Dat zal van die klap op mijn test komen, zei Harper vergoelijkend. Ik heb gehoord, dat de mensen dan wel eens helemaal van karakter veranderen. Let er maar niet op. Hier is er een beetje van, maar ik geef het je niet in je handen, want je mocht eens onvoorzichtig zijn.

Harper haalde een klein flesje uit zijn zak, met een heldere, bijna kleurloze vloeistof, en dat met een glazen stop gesloten was.

Het is onmogelijk de verandering te beschrijven, die plaats greep op het gezicht van de kleine, mismaakte schurk, dat een mengeling vertoonde van schrik, woede, opperste verbazing en wraakzucht.

— Hoe kom jij daaraan? kon hij tenslotte met moeite uitbrengen. Hoe kom je aan dit flesje, van Stuff? Je hebt hem toch niet bestolen?

— Jawel, antwoordde Harper kalm. Het spijt mij, dat ik er zo rond voor moet uitkomen, maar hij heeft een veer moeten laten, en dat is zijn verdiende loon.

— Maar ik word gek! schreeuwde Dorcas plotseling opspringend en als een idiote ronddansend naast het bureau. Ben je dan al bij hem geweest, vóór je hier kwam? Maar dat

is toch onmogelijk. Men stuurt de mensen niet bij nacht en ontij uit een ziekenhuis weg. Vooruit, vertel op, kerel. En ik waarschuw je, als je het waagt mij hier uit te lachen, dan zal ik een straf voor je weten te vragen aan je baas, die je niet gauw zult vergeten. Dat komt er van, als men een ex-zakkenroller in dienst neemt. Ik heb hem gewaarschuwd, maar hij scheen een zwak voor je te hebben, die gek van een Stuff. Op welke manier ben je in het bezit gekomen van dat flesje, dat van mij is, en dat ik hem een week geleden persoonlijk ben komen brengen?

— Het stond in de brandkast, antwoordde Harper, die half suf op zijn stoel ineens scheen te zijn gezakt, bleek en gebogen.

— In zijn brandkast? herhaalde Dorcas toonloos. Je wilt toch niet zeggen, dat je het lef hebt gehad, je baas te bestelen? Als dat zo is, dan heb je mij ook belogen, en dan kom je nu niet regelrecht uit het ziekenhuis.

— Kom ik ook niet, antwoordde Harper met een pijnlijk glimlachje om zijn bloedloze lippen. Dat was maar een doekje voor het bloeden, hihi!

Dorcas zakte op zijn stoel neer, met beide handen zijn laag voorhoofd omklemmend en met zijn veel te lang bovenlijf op zijn kleine beentjes heen en weer zwaaiend.

Toen trok zijn rechterhand plotseling, met een woeste beweging, een la open, en griste daar een browning uit, die eigenlijk veel te groot en te zwaar was voor zijn kleine, magere vingers.

De chauffeur scheen vol belangstelling naar deze handeling te kijken, zonder precies te begrijpen, tot dat hij angstig vroeg:

— Wat is dat voor gekkigheid, Dorcas? Je zult toch niet op me

gaan schieten? Hoe wil je dan het verhaal van me horen? Heus, ik kon niet anders.

Dorcas had het zware wapen naast zich neergelegd, onder het bereik van zijn hand en zei grimmig, zijn armen over de smalle borst vouwend:

— En nu de waarheid. En denk er om, dat ik je zonder meer als een hond zal neerschieten, als je me probeert te bedriegen.

Harper haalde mistroostig zijn schouders op en zag er nu werkelijk jammerlijk uit, duizelig, blijkbaar van het bloedverlies en nog onder de invloed van het gevaarlijke, bedwelmende gas. Toen begon hij met een klagende stem te vertellen:

— Ik was vannacht al bij hem. Ik ben daar weggelopen uit het ziekenhuis, omdat ik het niet uithield en me goed genoeg voelde om te kunnen lopen.

— En toen ben je in je pyjama in een taxi gestapt en naar het huis van je baas gereden? vroeg Dorcas sarcastisch, zonder de chauffeur uit het oog te verliezen.

— Ik heb een doktersjas uit een kas gegapt, Dorcas. Wat kon ik anders doen? Hij was me een beetje te lang, maar dat kwam net goed uit.

Dorcas streelde met zijn magere, klauwachtige vingers, die beefden van ingehouden woede, zijn magere kin, maar hij zei geen woord op deze onwaarschijnlijke mededeling en bleef de chauffeur alleen maar aankijken, met zijn magere elleboog vlak naast het zwarte, dreigende wapen.

— Wat interessant en volkomen geloofwaardig, zei hij eindelijk. Ik zie je daar al wandelen, met je blote benen en in een doktersjas, door dat ziekenhuis, zo verlaten als de ruïne van een oud klooster. Niemand

houdt je tegen, niemand vraagt je wat, de zware buitendeur gaat vanzelf open, en daar sta je nu op straat, monter en wel, fris als een hoentje, ondanks je wonden en de narcose. Nu, verder maar, en steeds op dezelfde onderhoudende en geloofwaardige manier.

— Ik zie het al, je gelooft me niet, klaagde de chauffeur. Laten we dan maar een stuk overslaan en met de deur, de brandkastdeur, in huis vallen. De baas ontving me niet erg vriendelijk. Ik verweerde mij. Hij wilde handtastelijk worden, ik werd het ook. Zijn dikte zat hem in de weg, en mij mijn bloedverlies, maar ik bleef toch de sterkste en ik sloeg hem neer en bond hem. Ik maakte zijn brandkast met zijn eigen sleutels open, en ik haalde er zijn geld uit en dit flesje.

Dorcas was onder het verhaal voortdurend bleker geworden, en nu lag er een asgrijze tint over zijn smal, benig gezicht.

— Je hebt onder je verhaal voortdurend op je horloge zitten kijken, Raffles, begon hij langzaam, terwijl zijn magere vingers naar de browning gleden, als een grote, walgelijke spin, want ik heb al door, dat jij het dus geweest moest zijn, net al.

— Heb ik te veel op mijn horloge gekeken? vroeg Raffles, zonder blijkbaar verontrust te zijn. Ik doe maar zelden dingen, die geen betekenis hebben, Dorcas. Ik weet wel, het hele verhaal is een beetje gerekt geworden, maar werkelijk, dat moest wel. Het is nu precies vijf minuten vóór half tien, op de seconde af, en op dat tijdstip...

Dorcas greep naar het wapen, maar hij was te laat, het gordijn was plotseling opzij geschoven en twee stoere agenten stapten het vertrek binnen, de een op zijn minst

zes voet, zodat de andere bijna naast hem in het niet viel. Deze reus was ook het eerste, met twee grote stappen, achter Dorcas en had hem al bij de dunne bovenarmen gevat, terwijl de kleine schurk vergeefs om zich heen schopte en probeerde te bijten en te krabben, als een dolle aap, die zich plotseling van zijn vrijheid beroofd ziet.

Raffles wikkelde heel kalm het verband van zijn hoofd los, trok de pleisters van zijn wang en zei, vol walging tegen de heler:

— Houd nu maar op met die herrie, Dorcas, want je moet begrijpen, dat het je toch niet helpt. En nu zal ik mijn verhaal afmaken, maar wat vlugger dan net. Ik begrijp nu waarvoor die mooie uitvinding van jou moet dienen. Bij het doorzoeken van Stuff's kelder hebben wij het begin gevonden van een heel knap aangelegde tunnel, die liep naar de kelders van de National City Bank, die vlak bij het huis van Stuff ligt. Iedereen weet, dat de safe dag en nacht bewaakt wordt, maar een beetje gas, door een kleine opening naar binnen geblazen zou gauw een einde aan hun waakzaamheid hebben gemaakt. Het was heel knap bedacht, maar ik ben toch blij, dat ik het plannetje heb kunnen beletten. Bind die schreeuwlelijk, James, en zet hem weer op zijn stoel neer, want hij schijnt niet tot rust te willen komen. Zwijg toch, kerel, je gelooft toch niet, dat die oude heks je te hulp zal komen? Dacht je dat mijn vrienden haar vrij hadden laten rondlopen?

En op eens zweeg Dorcas. Hij scheen te begrijpen, dat hij nu zijn laatste redmiddel kwijt was. Zijn oude, trouwe slavin kon hem niet helpen, of een van die geheimzinnige hulpmiddelen in werking bren-

gen, waardoor hij zich doorgaans omgaf en zich tegen zijn vijanden kon verweren.

Zijn gezicht was akelig om aan te zien, zoals hij daar nu hing in zijn zware stoel, met een paar stevige touwen daarin vastgebonden.

En nauwelijks verstaanbaar was zijn stem, toen hij zei:

— Dat is dus de tweede keer, John Raffles. Vervloekt de dag, die je op mijn weg heeft gevoerd en wat Harper betreft...

— Ik zou je adviseren, niet aan je wraakplannen toe te geven, Dorcas, zei Raffles ernstig. Maak het niet erger. Je moet toch begrijpen, dat je rol nu is uitgespeeld; of dacht je soms, dat ik medelijden met je zou hebben, dief en moordenaar? Hoeveel slachtoffers heb je al gemaakt van onnozele, zwakke jongens, die op jouw aandringen tot zelfs hun eigen ouders hebben bestolen? Medelijden? Integendeel, ik zal je straffen in datgene wat je het dierbaarste is, in je geldzucht. Ik heb je veel te weinig afgenomen en...

Maar verder kon Raffles niet komen.

Wat er nu gebeurde, geschiedde zo bliksemsnel, dat geen van de drie mannen naderhand precies wisten wat er eigenlijk gebeurd was.

De deuren van de oude, met koper beslagen kast veerden open, en op hetzelfde ogenblik schoven een paar planken van de vloer, juist waar de zware bureaustoel stond, met verbijsterende snelheid weg; tussen die wijdgapende deuren in, en met de stoel verdween de kleine satan, die erop vastgebonden zat en de drie mannen hoorden nog zijn krijsende schaterlach, toen de beide kastdeuren al weer dichtklapten.

Het geluid hiervan werd overstemd door een metalen, rommelend geluid.

— Het raam! riep Raffles, en met één sprong was hij erbij, maar hij kwam te laat. Razendsnel was voor dat enige, smalle raam een stalen luik in zijn sponningen neergevallen.

Henderson sloeg met een woeste kreet het gordijn opzij, vergeefs beukte zijn zware vuist op een muur

van gewapend beton.

Brand was naar de gangdeur gerend en rukte aan de knop, de deur vloog ook open, maar ook hij staarde, als verbijsterd, op de grijze oppervlakte van zo'n muur.

De drie mannen waren in het vertrek opgesloten.

HOOFDSTUK VII.

TE ELFDER URE!

Al deze bewegingen hadden de drie mannen moeten uitvoeren in het zo goed als stikdonker vertrek, nu het enige raam, waardoor nog iets licht binnendrong, door het stalen rolluik was afgesloten.

Weliswaar had Raffles onmiddellijk geprobeerd het lichtknopje bij de deur om te draaien, maar zonder dat dit enig resultaat had.

Naar alle waarschijnlijkheid had men buiten het vertrek de stroom kunnen afsluiten.

Het volgende ogenblik echter scheen een niet al te helder licht op een deel van de muur en dat was afkomstig uit de zaklantaarn van Brand, die halffluid mompelde:

— Hier is in ieder geval wat licht, maar het is ongelukkig, dat mijn batterij zo goed als uitgeput is.

— Dan kunnen wij alleen maar hopen, Charles, hier een weg naar buiten te vinden, voordat die bat-

terij het begeeft, fluisterde Raffles ernstig. Houd je goed, jongens.

— Wil ik een deur intrappen, mylord, stelde de reusachtige Henderson voor.

— Er vallen geen deuren meer open te trappen, James, want ze zijn er niet meer. Of liever, ze zijn vervangen door betonnen muren. Ik vraag mij af, hoe wij hier zullen weggkomen.

— Je hebt mij gesproken over een luikje boven de deur, antwoordde Brand mismoedig.

— Dat luikje is een hand breed, Charles. Je weet hoeveel bewondering ik altijd voor je slanke lijn heb gehad, maar ik ben bang, dat zelfs jij daar niet door kunt. Ik... vlug! Lamp uit!

Brand volgde onmiddellijk het bevel op, ofschoon hij niet begreep waarom het gegeven was en op hetzelfde ogenblik was het vertrek weer

stikdonker.

Maar niet lang.

Er klonk een zacht, schuivend geluid, en Brand begreep instinctief, zonder het zeker te weten, dat nu op datzelfde ogenblik het kleine luik moest opengaan, waarover hij het net had gehad.

Hij stond nog te denken, of hij maar niet op goed geluk in die richting zou schieten, toen plotseling een felle lichtstraal naar beneden schoot, die tergend langzaam het hele vertrek begon af te tasten en om beurten de drie mannen bestraalde, die bijna verblind werden door het felle licht.

Zijn ogen met zijn linkerarm beschuttend, hief Brand de rechterarm op en schoot snel achter elkaar tweemaal zijn revolver af, maar slechts een hoonlachje was het antwoord en een welbekende stem zei spottend:

— Verschiet jij je kruit maar, jongeman. Ik zie tot mijn genoegen, dat jullie alle drie nog levendig en vol ondernemingslust bent. Ik geef jullie nog een half uur, want ik werk niet erg graag overhaast en dan mag de chauffeur Harper eens constateren of een zeker gas werkelijk de kwaliteit heeft, die ik er aan toeschrijf. En ik zweer, dat jullie daarna verdwijnen zult, alsof jullie nooit had bestaan, ellendige spionnen. Dit huis heeft meer geheimen dan jullie denkt, en beneden, in de kelder is een klein, elektrisch oventje, waarmee ik kans zie, zelfs die grote kerel daar, in een handvol stof te veranderen.

Op dat ogenblik schoot Brand nogmaals. Weer op goed geluk. Maar ditmaal moest de kogel zo dicht in de buurt van die duivelse spotter terecht zijn gekomen, dat hij het blijkbaar niet raadzaam vond, het toeval langer te tarten.

Het luikje ging met een harde

slag dicht en de drie mannen stonden weer in het donker.

— Maak licht, Charles, beval Raffles zacht. En in 's hemels naam laat die batterij het lang genoeg uithouden. Wij moeten zo vlug mogelijk voortmaken, ook nog om een andere reden. Hij heeft ze net zelf genoemd, die kleine duivel.

— Maar hoe kunnen we hier in vredesnaam uitkomen? vroeg Brand, die zijn lantaarn weer had aangeknipt.

— Er is natuurlijk slechts één bruikbare uitweg, Charles, en dat is dezelfde, die Dorcas net heeft gevolgd, op een voor mij nog altijd raadselachtige manier, of dat oude mens, die door jullie niet behoorlijk gebonden was of zich toch heeft weten vrij te maken en het mechanisme in werking heeft gebracht, dat hem liet verdwijnen. Laten wij eens zien hoe het werkt. Hier met je lantaarn, Charles.

De drie mannen waren achter de tafel gelopen.

De stoel was verdwenen en niet weer teruggekomen.

Raffles bukte zich, bekeek aandachtig de planken van de houten vloer en fluisterde:

— Het is duidelijk te zien, dat twee planken samen in sponningen lopen, en daarop was de stoel onwrikbaar vastgemaakt. Hier is nog iets te vinden van de smeer, waarmee die sponningen glad werden gehouden. En nu de kast.

Raffles liep op de met koperen beslagen kast toe, hij wilde er al de hand op leggen, toen een van die vreemde ingevingen, die hem vaak invielen als een waarschuwing uit een onbekende wereld, hem plotseling zijn vinger deed terugtrekken, alsof hij zich aan gloeiend ijzer gebrand had.

— James, heb je je voltmeter bij je?

— Die vergeet ik maar zelden, mylord. Hier is hij.

De stift had nog nauwelijks de kastdeur bereikt, of de naald sloeg door, tot zij stuitte met een vreemd tikkend geluid en terugviel.

Raffles liet onmiddellijk het instrument los en zei lakoniek:

— Doorgeslagen. De kast is van staal en staat onder een zo sterke stroom, dat het instrument van onze James er totaal onbruikbaar door is gemaakt.

— Dan moeten wij dadelijk de voedingskabel doorknippen, mylord, en reeds hield Henderson een kleine kniptang in de handen, waarvan de greep uit eboniet was vervaardigd.

— Onmogelijk, James. De kast sluit tegen de muur aan, reikt tot aan de grond, en de stroom wordt er door de muur aan de achterkant heengevoerd.

— Maar wat dan? vroeg Brand wanhopig. Hoe kunnen wij de stroom aftakken?

— De lichtleiding, riep Henderson opgewonden, en zijn blikken gingen al langs de muren, zoekend naar de dunne draad.

— Die draad is te zwak, James, maar wacht eens, zei Raffles levendig, en hij stapte op het bureau toe, waarop een zeer zware, bronzen lamp was geplaatst en greep naar het dikke, elektrische leidingsnoer, dat van de lamp naar een gewoon stopkontakt liep.

Hij bekeek het snoer en zei verheugd:

— Dit snoer is eigenlijk veel te zwaar voor een leeslamp, het heeft een dikke kern en zou kunnen dienen voor... desnoods voor een kleine motor van 4 of 6 ampère.

In een ommezien had Raffles het snoer van de lamp losgemaakt. Met

het zakmes van Henderson schraapte hij de koperen kern blank, en toen bestond er nog een ogenblik van bange onzekerheid of het snoer wel lang genoeg zou zijn.

Brand slaakte een zucht van verlichting, het snoer had geen drie centimeter korter mogen zijn, maar zoals het was, was het juist toereikend. Raffles omwikkelde zijn hand eerst met een lap rubber, greep daarna de geïsoleerde tang, die Henderson hem gaf, greep het snoer bijna helemaal bij het einde vast en bracht dapper de blankgeschraapte koperen kern in aanraking met het staal van de kast.

Hij kreeg een hevige schok, een blauwe vlam verblindde de drie mannen een ogenblik, er volgde een hevige knal, maar de kast was ontladen.

— Maar hoe krijgen wij haar nu open? fluisterde Brand wanhopig. Wij hebben er de instrumenten niet voor bij ons.

— Maar ik heb ze wel, antwoordde Raffles lakoniek. Dacht je soms, dat ik op zulke ondernemingen uitging, zonder mij behoorlijk te wapenen. James, jij bent het sterkst van ons allemaal, neem deze borstboor en probeer het slot zo snel mogelijk uit te boren, terwijl mijnheer Brand en ik de scharnieren eens zullen onderzoeken.

De drie mannen togen zwijgend aan het werk, bij het steeds zwakker wordend licht van de zaklantarn.

En het bleek al gauw, dat de kast van dik staal was gemaakt en dat de scharnieren zelfs helemaal niet te bereiken waren, zij waren in het staal ingelaten.

Raffles en Brand waren dus wel verplicht werkeloos toe te zien, hoe de boor zich een weg baande door het staal van een van de kastdeuren.

Het werk scheen hem echter veel inspanning te kosten, want tot zijn verwondering zag Brand, hoe de reus herhaaldelijk moest ophouden en zijn bezweet voorhoofd afvegen.

— Dat komt, omdat hij sneller moet ademen dan wij, Charles, fluisterde Raffles zacht. Het gas begint al merkbaar te worden. Merk je nog niets?

— Je hebt gelijk, de lucht is zwaar om in te ademen. Maar wij moeten toch de opening kunnen vinden, waardoor het gas binnendringt.

— Houd op met die onzin, Charles, riep Raffles, bijna nijdig. Denk je, dat Dorcas een uitlaatpijp heeft aangebracht van de grootte en het uiterlijk van een pompkraan? Waarschijnlijk bevindt de opening zich onder een of ander niet te verplaatsen meubel. Wij moeten zo vlug mogelijk hier verder werken, dat is alles. Laat mij je aflossen, James. Straks heb je geen adem meer.

Henderson wilde nog protesteren, maar Raffles nam hem het gereedschap af, zette de boor tegen zijn borst en draaide aan de slinger, die de beweging versneld overbracht op de boor.

De kring van gaten was nog niet helemaal klaar, toen plotseling, totaal onverwacht, de lamp het begaf en de drie mannen opnieuw in duisternis stonden.

In deze duisternis knarste het boorijzer en dat was het enige geluid, dat men hoorde, behalve de moeilijke, rasperige ademhaling van de reus, die juist door zijn volbloedigheid en zijn kracht, het eerst en het meeste leed onder de invloed van het gas.

Raffles moest op de tast werken, want het was natuurlijk uitgesloten, dat men in deze kamer, die zich langzaam, maar zeker met gas vulde, waarvan de samenstelling niet

helemaal nauwkeurig bekend was, een lucifer mocht ontsteken.

En eindelijk moest ook Raffles, met kloppende slapen en een ellendig wee gevoel in armen en benen, ophouden.

En toch was de kring van gaten nog niet gesloten.

— Ik zal er nog twee moeten boren, zei Raffles, wankelend tegen de kast leunend.

— Maar hebben wij daar de tijd wel voor? fluisterde Brand. Het is alsof er met een priem in mijn hersens wordt gestoken. Toch moet er wat lucht door die gaten naar binnen dringen...

— Tenzij de ruimte achter deze kast ook afgesloten is, Charles, voltooide Raffles de zin. James, er is nog maar één middel, en ik doe beroep op je spierkracht. Hier is een stalen breekijzer. Zet het ergens in de kring van gaten en probeer zo het slot uit de opening te forceren.

De reus voelde zich het stalen instrument in de hand drukken. Hij zei eenvoudig:

— Ik voel mij niet zo sterk als anders, mylord, ik heb het danig benauwd, maar ik zal mijn best doen.

Hoe lang de reus wrong en rukte, niemand had het naderhand kunnen zeggen, maar plotseling, na een hijgende zucht van de reus, viel er, met een dof gerucht en een hevig gekraak, iets op de houten vloer en hij hoorde Henderson kuchend fluisteren:

— De deuren zijn open.

Op hetzelfde ogenblik, dat Raffles de beide stalen deuren naar zich toetrok en Brand bijna gestruikeld was over de zware stoel, die daar vlak achter de deuren was achtergebleven, ging het luikje boven de deur plotseling weer open, een krijssende vloek klonk, en een lichtbundel, veel minder sterk echter dan de

eerste keer, doorzocht het vertrek en bleef voor een ogenblik rusten op de drie juist in de kast verdwijnende mannen.

Er kraakte een schot en de kogel schampte af tegen de stalen wand van de zogenaamde kast.

Zij bleek van achteren alleen maar afgesloten door een eenvoudige houten deur, en hoewel gesloten met een zwaar slot, was een enkele schouderdruk van de reus voldoende om haar krakend in splinters te doen vliegen.

En plotseling, in de kale ruimte, waar ze nu stonden, begonnen een aantal elektrische lampen eerst knipogend te flakkeren, om dan helder op te lichten.

— Hoe is dat mogelijk? riep Brand. Ik dacht, dat de stoppen waren doorgeslagen.

— Alleen die van het stadsnet, Charles. Maar die schelm heeft een elektrische centrale voor eigen gebruik, naar het schijnt. Hoor maar, het zoemen van de dynamo.

Het diepe gegons van een dynamo, waarschijnlijk in een aangrenzend vertrek, nam snel in kracht toe. Bliksemsnel rukte Raffles de enige deur open, die het vertrek rijk was, een kale kelderachtige ruimte, met muren van beton.

De twee mannen volgden hem op de voet. Zij stonden nu in een vertrek, groter nog dan het eerste, en dat er uitzag als een elektrische centrale van een of andere kleine fabriek.

Er stond een dieselmotor, gekoppeld aan een dynamo van behoorlijke afmetingen en het gonzen werd veroorzaakt door het klepperend suizen van een brede drijfriem over twee riemschijven.

Bij een van die machines stond Dorcas en nimmer had hij zoveel geleken op een boosaardige aap, als

toen hij zijn smal gezicht toewendde naar de deur, waardoor de drie mannen waren binnengetreden.

Met zijn linkerhand hield hij een zwarte hefboom vast, die hij langzaam naar zich toehaalde.

Zijn tanden blikkerden, als die van een wild paard, in zijn grijnzende mond, toen hij met de rechterhand zijn revolver trok en zonder een woord te zeggen op Raffles schoot.

De kogel ging op een haar langs diens hoofd, maar voor een tweede schot kreeg Dorcas geen gelegenheid meer.

Het was Brand, die van de heup af vuurde en het wapen in de hand van de moordenaar stukschoot.

Op hetzelfde ogenblik drongen de drie mannen met opgeheven revolvers naar hem toe.

Toen stiet Dorcas een langgerekt gehuil uit, dat akelig klonk tussen de betonnen muren, hij keek de indringers met uitpuilende ogen aan, toen richtte hij zich op, zo hoog zijn kleine gestalte het hem toeliet, een knetterende vloek, en met de volle, blote hand greep hij met woeste vastberadenheid een van de koperen stangen, die uit een van de machines te voorschijn stak.

Het was alsof hij plotseling in een blauwe vlam veranderde; hij schreeuwde niet eens, maar viel als een blok voorover, terwijl het plotseling weer stikdonker werd en nu voorgoed.

De kleine duivel had zich door een verkeerde greep zelf geëlektrocuteerd.

Zwijgend en half op de tast, terwijl Brand alleen nu en dan een lucifer aanstak, vonden de drie mannen de weg naar de hall, zonder iemand te ontmoeten.

Toen Raffles de hand al op de deurknop had gelegd, vroeg Hender-

son, nog wankelend op zijn benen :

— Neem mij niet kwalijk mylord, maar staat er in die gaskamer niet een aardig stalen kastje...

— Ik weet wat je zeggen wil, James. Maar het is niet mijn gewoonte, doden te plunderen. Dat geld zal overgaan in handen van

advokaat Stuff. En als dat het geval is, kunnen wij nog wel zien wat wij doen, maar dat is de toekomst en ook ik kan niet in de toekomst lezen, beste James. En nu op stap en naar huis. Een buitengewoon slecht mens heeft zijn boete betaald.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

TAXI DANSERS

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLIJCHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :